

Corbul lui Dumnezeu

Într-o localitate la malul mării locuia o văduvă foarte săracă. A venit o seară când n-a mai avut să pună pe masă nici o bucă de pâine pentru copii. Ce să facă? S-a pus pe genunchi împreună cu copiii ei, și s-a rugat lui Dumnezeu, Tatălui ei Ceresc, să-i dăruiască pâine.

După rugăciune băiatul cel mare spune: „Mamă, în Biblie scrie, că lui Ilie corbii i-au adus pâine.”

„Da, băiatul meu”, a răspuns ea, „dar este mult de atunci.”

„Dar dacă Dumnezeu a făcut-o atunci, de ce n-ar putea s-o facă iarăși? Eu vreau să deschid ușa, poate ne trimite Dumnezeu un corb cu pâine.”

Și Carol a deschis larg ușa, și lumina din casă se vedea departe în noapte. După scurt timp a trecut primarul localității prin aceea stradă. El a văzut ușa larg deschisă, a intrat în casă, și dorea să știe, de ce este ușa larg deschisă seara la ora aceea târzie.

„Carol a deschis-o”, a răspuns văduva, „ca să poată intra corbii care să ne aducă pâine, cum au făcut-o odată la Ilie.”

Atunci omul spune: „Vin-o cu mine, băiete, chiar dacă nu sunt un corb, totuși în seara aceasta o să mai primiți pâine.”

Carol a mers cu el și după scurt timp s-a întors încărcat cu alimente. După ce toți au mâncat pe săturate, Carol a mai fugit odată afară, s-a uitat spre cer și a strigat: „Îți mulțumesc, Dumnezeule pentru credințioșia Ta!” Căci el știa, că Tatăl Ceresc a auzit rugăciunea mamei sale, chiar dacă pâinea nu le-a fost adusă de un **corb**.

Cereți și vi se va da.